

Akit egyszer megszólított, azt hosszú időre nem hagyja magára

2006. February 23.

Igehirdetés Hajmáskér 2006.02.26.

"Kedves Testvéreim! Lehet mondani Jézusnak, hogy szálljon vissza a hajójába, és Jézus vissza fog szállni. Alkalmomra. De egyet azért evangéliumként hirdetek nektek: hogy akit egyszer megszólított, azt hosszú időre nem hagyja magára, és aki egyszer megismerte az Ő hatalmát, ha elkiáltja magát, akkor az Isten igenis vissza fog térni hozzá. Nem véletlenül mondja Jézus, hogy „Az ajtó előtt állok és zörgetek.”. Ezt a képet alkalmazva kicsit olyanok vagyunk, hogy hol behívjuk Jézust, hol kiküldjük. Megint behívjuk, megint kiküldjük. Reménykedünk abban, hogy nem túl nagy ez a Genezreti-tó, hogy még ha el is küldtük, hogy „Szállj vissza Uram a hajódba és menj el, mert kényelmetlen a jelenléted.” De azért ha nagyot kiáltunk, majdcsak ideérsz.

Fontos dolog szembenézni az igazsággal, akkor is, ha éppen rólunk van szó, akkor is amikor éppen nem hízelgő a kritika. Miért? Azért kedves Testvéreim, mert Isten igazsága mindig örömhír. Isten igazsága mindig evangélium, mert a gadaraiak, a megszállottak meggyógyításával, a világ rendjének helyreállításával üzen valamit az Isten. Mégpedig azt, hogy Ő nagyon sokszor, amikor igazán nagy a szükség, akkor is rendbe teszi a dolgokat, ha nem kéri Tőle."

Istenünk, Mennyei Édes Atyánk! Te vagy a mi oltalmunk és várunk, gyámolítónk az Úr Jézus Krisztus által. Köszönjük Néked, hogy szent hajlékban összegyűlhattünk, s kérhetjük Tőled, oszd meg velünk a Te Szentséges Lelkedet, hogy megértsük hozzánk szóló szavad, hogy befogadjuk a Te tanításodat, hogy bölcsőbbek legyünk, hitben, erőben sokasodjunk, gyarapodjunk, s hogy tudjunk hűségesen szolgálni a Te szeretett Fiadnak, a mi Urunk Krisztusnak. Ámen.

Így szól hozzánk Istennek Igéje a Máté evangéliuma 8. részéből, a 28-tól a 34-ig terjedő versekből:

„Amikor a túlsó partra, a gadaraiak földjére ért, két megszállott ment elé, akik a sírboltokból jöttek elő, és nagyon veszélyesek voltak; annyira, hogy senki sem tudott miattuk végigmenni azon az úton. És egyszerre felkiáltottak: „Mi közünk hozzád, Isten Fia? Azért jöttél ide, hogy idő előtt meggyőtorj minket?” Tőlük távolabbra volt egy legelészó disznónyáj, azért ezt kérték tőle az ördögök: „Ha kiűzöl minket, küldj a disznónyájba.” Ő pedig ezt mondta nekik: „Menjetek!” Akkor azok előjöttek, és belementek a disznókba. És íme, a meredekről a tengerbe rohant az egész nyáj, és beleveszett a vízbe. A pásztorok pedig elfutottak, bementek a városba, és elhíreszteltek mindent, azt is, ami a megszállottakkal történt. Akkor azután az egész város kiment Jézus elé, és amikor meglátták, kérték, hogy távozzék el határukból.”

Kedves Testvéreim! A fölolvastott történet egyesek szerint horrortörténet a Bibliában. Hiszen ezeket a megszállottakat – akikről itt szó van, akik Jézus elé mennek – kétféleképpen lehet olvasni: vagy örültek voltak, akik egy temetőben, a sírok közt leltek szállásra, vagy a sírból előszállt, de egyébként halott emberek, akiket nem a saját akarattal, nem a saját Istenről kapott lelkük mozgatótt, hanem az a gonosz lélek, az ördögfiókák, akik beléjük bújtak, és ők irányították őket, hogy olyan dolgokat tegyenek, aminek következtében a gadaraiak nagy része nem mert már lemenni erre a vízparti területre sem, hiszen rettegtek, hiszen féltek, hogy mit fognak tenni ezek a megszállottak. Jézus megérkezik a partra, kiszáll a hajóból, és egyből eléjük jön. Elgondolkoztató dolog, hogy az ördög lelkétől megszállt emberek, így köszöntik Jézust: „Mi közünk hozzád, Isten Fia?”. Kedves Testvéreim, eszembe juttatja ez azt, amit még teológus koromban hallottam, amikor egy professzorom azt mondta, hogy „Tudjátok fiúk, ember és ördög között egyetlenegy óriási különbség van: az ember csak hiszi, hogy van Isten, az ördög tudja.”. Ez is történik, az ördög által megszálltak, a gonosz lélek által megszállt emberek köszöntik Jézust, és egyből támadólag, idegesen – hiszen tudják, hogy az ő uralkodásuknak ezen a két testen vége van – megkérdezik: „Azért jöttél, hogy bántsd minket?”. Nagyon emberi mondat ez. Gondoljunk csak bele hányszor volt olyan, vagy hányszor fordul elő az ember életében, hogy tudjuk azt, hogy valami rosszat tettünk, valamit elhibáztunk, valamit olyan dolgot tettünk, amiért szemrehányás illet bennünk, és amikor jön az az ember, aki ellen ezt elkövettük, akkor még mielőtt megszólalna, már mondjuk, hogy azért jöttél, hogy most akkor te is rúgjál belém egyet, megmondjad, hogy milyen voltam. Ez a két gonosz lélek is, meglátja Isten Fiát, és már kérdezi: „Azért jöttél, hogy kínozz bennünk?”. De érdekes, hogy Jézus, amikor ezek a gonosz lelkek azt mondják, hogy „Mert ha már kiűzöl bennünk Isten Fia, had menjünk mi abba a disznónyájba bele.”. Jézus hagyja őket, nem támad, nem lép fel bántólag ellenük. Még az ördögfiakat is – mondjuk így – szeretettel kezeli. „Jó, ti abba akartok menni, hát menjetek!” A világ rendjének helyre kell állni, mert akár élő emberek megszállt teste volt az, amiben ők voltak, akár eltávozott halottak elevenedtek meg, ezeknek az ördögi lelkeknek a megszállása által, a világ rendje az, hogy emberi testben emberi lélek lakjon, vagy nyugodjon békében az ő sírjában. Jézus helyre állítja a világ rendjét, és a zsidóság által lenézett, a zsidóság által fogyaszthatatlannak ítélt állatokba, a disznókba küldi be ezeket az ördögi lelkeket. Ott aztán a disznónyájjal együtt elpusztítják önmagukat, ezzel is mutatva azt, hogy nem nekünk kell megölni az ördögöt, elvégti ezt ő saját magával. Elvégti, csak az utat kell megnyitni arrafelé neki, amerre a disznónyáj, vagy életünk mai átvitt disznónyájai vannak.

Érdekes azonban, hogy mintha ezek a gadaraiak nem örülnének a történeteknek. A pásztorok ijedten elrohannak, nem véletlen, hiszen elveszítették a nyájukat. Elveszítették a megélhetésüket ebben a nagy krisztusi szeretetben. Milyen dolog az, hogy Isten Fia jobban szereti azt a két ördögöt, mint őket, akik most megélhetésüket veszítették el. És milyen dolog az – egyébként is – hogy látszólag két élő embert, látszólag két eleven alakot – akik idáig rettegésben tartották a

környéket – egyszer csak elhagyja a gonosz lélek, és vagy bután néznek maguk elé, mert azt sem tudják mi történt velük, és akiktől addig rettegni kellett, lám egy idegen előtt meghunyászkodnak, vagy egyszerűen a porba hullanak, mert nincs többé lélek bennük, ami mozgatná őket, és az a látszat élet, az a látszat aktivitás, ami addig történt velük, hirtelen megszűnik. Kedves Testvéreim! Épp ezért az emberek megijednek. Isten Fia rendet tesz a világban és ez félelmetes. Félelmetes azok számára, akik kívülről nézik, félelmetes azok számára, akik benne vannak, és tulajdonképpen, ha belegondolunk, lehet, hogy ennek a két megszállottnak a hozzátartozóinak annyira nem is tetszik. Mert hogyha azok hirtelen meghalnak, a lélek távozása után, akkor azt mondják, hogy megölte őket. Hát elpusztította. Hát eddig lehet, hogy rossz emberek voltak, lehet, hogy ijesztgették az arra járókat, lehet, hogy raboltak, lehet, hogy öltek, na de mégiscsak éltek, és az én rokonom volt. Mit képzelsz ez a Jézus? Egyébként is lehet, hogy voltak olyan emberek, akik még élvezték is azt, hogy ez a tengerpart, ez a temetőkörnyék egy lezárt terület volt. Jézus, amikor belépett a világukba, megsértette az érdekeiket. Mert megszüntette azt a kialakult állapotot – latin szóval statusquot – ami addig volt, és amit ők már megszoktak, amit ismertek. Ezek az emberek odamennek Jézushoz, és azt mondják, hogy: „Ugyan, menj már el innen, ne tegyél Te jót nekünk, ne akarjál már közöttünk a tisztasággal, az erőddel, a hatalmaddal demonstrálni. Megvan nekünk a kialakult életünk, a kialakult világunk, meg vannak benne a szörnyetegek, a megszállottak, megvannak a félelmeink, de ismerjük őket. Ki vagy Te? Eztán, lehet, hogy majd Tőled kell félnünk?”

Én azt hiszem, ebben a történetben benne van a hithez, a valláshoz, Krisztushoz való hozzáállásnak a legtöbb gyökere, legtöbb kiindulópontja. Hiszen az emberek, amikor találkoznak Isten rendteremtő erejével ma is, akkor nem örülnek neki. Nagyon sokszor, hogyha megjelenik a társaságban egy valóban keresztyén életet élő, valóban hívő, hitvalló ember, akkor ő olyan kellemetlen tud lenni. Kellemetlen, mert érezni lehet a szavaiból, hogy hatalma van. Kellemetlen, mert érezni lehet, hogy az ő élete fölött viszont nincs hatalma semmiféle megszálló léleknek, mert egyedül az ő Mennyei Atyját szolgálja, és aki az Isten kezébe tette az életét, az utána nem retteg a továbbiakban. Az kimond mondatokat, úgyhogy talán nem is indokolja, mégis érezzük azt, hogy súlya van a szavainak. Az ilyen ember félelmet kelt. Az ilyen embertől meg kell szabadulni. És főként azért, mert nem tűri el maga körül az Isten rendjét megbomlasztó erőket. Akkor is, ha kegyetlen, akkor is, ha nehéz, a halottat visszaparancsolja a halottak közé, a megszálló lelket belezavarja a disznókba, akkor is, ha tudja, hogy ezzel lesznek olyan emberek, lesznek olyan disznópásztorok, akiknek kárt okoz. De hát nem a testi, nem a vagyoni kár az igazi, hanem az a kár, amit a léleknek okozhat akár egy megszálló ördögi lélek, akár az az emberi viselkedés, ami mindennek ellenére megjelenik ebben a történetben. Merthogy Jézusnak el kell mennie Gadarából. Jézus kiszáll, megteszi ezt a csodát és – majd ha folytatjuk a Máté evangéliumát, látni fogjuk – vissza is száll a hajóba és elmegy onnét. Elmegy, mert akik nem fogadják Őt szívesen, azok között Neki nincs helye. Akik nem hajlandók meglátni azt, hogy Ő az Isten rendjét jött helyreállítani, azokkal Ő igazából nem is akar mit kezdeni. Lehet azt mondani Isten Fiának, hogy „Ne gyere közéink!” és hallgatni fog rá. Lehet nyilvánvaló csodája, nyilvánvaló jócselekedetei ellenére az Istennek azt mondani, hogy „Köszönöm, nem kérünk Téged!”. S akkor az Isten fogja magát és elmegy onnan. Talán emlékeztek, hogy azon az emlékezetes, évekkal ezelőtti szeptember 11.-i két torony ledőlése után volt egy anekdota, járt körbe az egész világba, talán én is elmondtam, hogy a világban tomboló szörnyűségekkel kapcsolatba megkérdezték Billy Graham – a híres televíziós evangelizátornak – a lányát, hogy hát mi a véleménye, hogy történhetnek meg ezek a dolgok. És abban az időben volt egy olyan is, hogy egy kisgyerek bevitt az iskolába egy pisztolyt és lelőtte Amerikában az osztálytársakat, meg a tanárnőt, hogy hogy engedheti ezt az Isten? A Billy Graham lánya erre úgy válaszolt, hogy „Kérem, maguk az iskolából kitalították az egyházi nevelést. A szabadelvűségre és egymás érzékenységének meg nem sértésére hivatkozva nem engedik meg azt, hogy a keresztyén gyerek keresztyén módon, a mohamedán mohamedán módon tanuljon, mindenki élje egymás mellett, békességben az életét, de mégis minden alkalommal segítségül hívva az Istent is, ahhoz, hogy a tanítás és a tanulás menete jól menjen. Hát, ha önök azt mondják az Istennek, amikor ott áll az iskola előtt, hogy „Köszönjük, nem kérjük, ne gyere be!”, akkor nem fog bejönni. De akkor milyen joggal kérik számon Tőle, hogy az emberek mit csinálnak utána.?”

Kedves Testvéreim, ezek a gadaraiak nem tettek mást, minthogy egy nyilvánvaló csodája, nyilvánvaló jócselekedete után Isten Fiának azt mondják: „Figyeld, mégiscsak menj inkább el innen. Mi a magunk világába, a magunk feje szerint szeretnénk élni.”. És én úgy gondolom, Testvéreim, hogy ez a viselkedés sokszor keresztyén ember életében is benne van. Elfogadjuk a csodát, bár talán néha fintorgunk, hogy minek kellett már megint az Istennek beleavatkoznia ebbe a dologba, nem mintha a magunk erejéből meg tudtuk volna oldani, csak egy kicsit úgy sérti a mi emberi büszkeségünket az, hogy nem mi csináltunk meg valamit, hanem az Isten kegyelméből kellett elfogadni. Aztán, amikor köszönöm szépen, azt kellene kimondani. Amikor az Isten felé hálásnak kellene lenni, akkor azt mondjuk: „Tudod mit, inkább menj el! Tudod mit, inkább ne legyél köröttünk, ne rakj rendet a világban, amely talán zavaros, de ebbe a zavarosba néha mi is halászunk. Tudod mit, Isten, lépj ki, aztán majd akkor hívunk megint ha baj lesz, majd akkor szólunk Neked, ha jönnek az újabb megszállottak, ha jönnek majd a gyengeelméjűek, a hülyék és a gonoszok, no akkor Isten gyere, ments meg bennünket, aztán megint légy szíves hagyj magunkra, mert mi is szeretnénk néha-néha egy picit gyengeelméjűek, néha egy picit gonoszok, önzők lenni, és nehogy már a Te tisztaságod és az ezzel való összehasonlítgatás közepette kiderüljön, hogy gyakran még szándékainkban sem vagyunk tiszták.”.

Kedves Testvéreim! Lehet mondani Jézusnak, hogy szálljon vissza a hajójába, és Jézus vissza fog szállni. Alkalomról alkalomra. De egyet azért evangéliumként hirdetek nektek: hogy akit egyszer megszólított, azt hosszú időre nem hagyja magára, és aki egyszer megismerte az Ő hatalmát, ha elküldte magát, akkor az Isten igenis vissza fog térni hozzá. Nem véletlenül mondja Jézus, hogy „Az ajtó előtt állok és zörgetek.”. Ezt a képet alkalmazva kicsit olyanok vagyunk, hogy hol behívjuk Jézust, hol kiküldjük. Megint behívjuk, megint kiküldjük. Reménykedünk abban, hogy nem túl nagy ez a Genezáreti-tó, hogy még ha el is küldtük, hogy „Szállj vissza Uram a hajóba és menj el, mert kényelmetlen a jelenléd.” De azért ha nyomot kiáltunk, majdcsak ideérsz.

Fontos dolog szembenézni az igazsággal, akkor is, ha éppen rólunk van szó, akkor is amikor éppen nem hízelgő a kritika. Miért? Azért kedves Testvéreim, mert Isten igazsága mindig örömhír. Isten igazsága mindig evangélium, mert a

gadariak, a megszállottak meggyógyításával, a világ rendjének helyreállításával üzen valamit az Isten. Mégpedig azt, hogy Ő nagyon sokszor, amikor igazán nagy a szükség, akkor is rendbe teszi a dolgokat, ha nem kéri Tőle. Ámen.

Mennyei Édes Atyánk! Köszönjük Néked azt, hogy tükröt tartasz elénk. Elénk, mint egyéneknek, elénk, mint gyülekezetnek, mint társadalomnak, mint világnak és megmutatod azt, hogy bizony-bizony nem vagyunk gáncs nélküli lovagok, s néha még a Te Isteni jelenléted is terhes nekünk. Ó Urunk add, hogy minél kevesebb legyen az ilyen pillanat, hogy mi ne csak mondjuk, hanem valóban ne akarjunk élni a Te jelenléted nélkül, s hogy tudjunk elfogadni mindent, a Te királyi Kezedből. Mindenség Istene add, hogy tanuljunk, amikor tanítasz bennünk. Hogy dolgozzunk, amikor munkára hívsz. Hogy vallást tehessünk hitünkről, ha arra van szüksége a körülöttünk lévő világnak. Hogy tudjunk tiszta szívvel fordulni egymás, s a Te Szent Fiad felé. Ó Urunk engedd, hogy sose legyen kényelmetlen nekünk az Ő jelenléte, hanem önként hívjuk: „Jer be hozzánk a mi lelkünk szállásába, szállj partra nálunk, Urunk!. Tégy rendet, mert a Te rendedben tudunk csak kiteljesedni, igaz és Néked tetsző életet élni.”. Ó Urunk add, hogy ezeket a szavakat épp úgy meg tudjuk formálni, mint az imádságot, melyre a Te Szent Fiad tanított ekképpen:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy! Szenteltessék meg a Te neved. Jöjjön el a Te országod. Legyen meg a Te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is. A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma. És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek És ne vigy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól. Mert Tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség, mindörökké. Ámen.

Istennek, a mi Atyánknak szeretete, az Ő Szent Fiának, a Krisztusnak kegyelme és a Szentlélek gondviselő közössége légyen és maradjon mindenkor mivélünk. Ámen.